

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

Abonnement

Binnen de stad, 7 fr. per jaar.
 Buiten de stad, 8 fr. „
 Een blad afzonderlijk 15 centimen.
 De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen 15 centimen per drukregel.
 Reclamen, voornissen en andere artikels vooraan
 of midden in het blad: 1 fr. den drukregel.

schrijft in te Tongeren bij M. E.E., uitgever en eigenaar van dit blad.
 Postrijder verschijnt 's dinadags, 's donderdags, 's zaterdags.
 Toezendingen van brieven, geld of aankomsten moeten franco gedaan worden aan den ver. grootte Markt, n° 37, te Tongeren.

De personen die tot hertoe hun abonnement aan den Postrijder niet betaald hebben, zijn verzelfde zonder uitstel te komen voldoen.

TONGEREN, DEN 2 FEBRUARI.

Kieskronijk.

en verzekert dat de Onafhankelijken van Brussel, van zijn zijde M. den advocaat Van den Broek, gewezen gemeenteraadshoofd, eene kandidatuur aan te bieden voor de kiezing van een kvertegenwoordiger, in vervanging van M. van der Meulen.
 en had eerst gezegd dat de burgemeester M. de B., door de liberale associatie zou voorgesteld worden als kandidaat; naar men thans meldt, is M. Buis geweigerd, en de strijd zal gevoerd worden tusschen MM. P. Spingard en E. Robert, republikeanen.

Handel en Nijverheid.

De Union générale heeft gisteren hare betalingsgestaakt; de bureelen zijn gesloten. Volgens Parijs gezegd wordt, zijn de aktionnarissen vrijdags aanstaande in algemeene vergadering geroepen.
 Te Lyon zijn de wisselagenten verleden week geroepen en hebben een syndikaat gevormd. I. zich aanstonds naar Parijs begeven heeft en M. Grevy ontvangen werd. Deze beloofde al een invloed te gebruiken om van het gouvernement te verkrijgen, dat al het mogelijke zou aangevraagd worden om de beurs van Lyon van een alen ondergang te redden. Het syndikaat der wisselagenten is van oordeel, dat er eene lenning moet aangegaan worden waarvan de interesten den gewaarborgd zijn door den Staat en dat men moet trachten te belletten dat enkele schuldenaren ongenadig hunne schuldenaars verzen.

BEURSKRISSIS TE DUBLIN.

De krisis op de Beurzen te Parijs en Lyon heeft te Dublijn haren weerklink gehad. Ten gevolge van de daling der mexikaansche 500, of een der rijkste wisselagenten der plaats en bilan moeten neerleggen. Het tekort belooft j de 5 miljoen frank. Er wordt nog een ander illiet met een tekort van 200,000 p. st. aangevraagd. Men vreest dat er nog verscheidene illieten zullen plaats hebben.

De American Correspondence zegt, dat de ding dat het amerikaansch varkensvleesch weer in Frankrijk zal mogen komen, in Amerika et voldoende veruomen is; doch terzelve tijden den zich drie gevallen van trichidose op, twee het Westen en een in Kentucky. Twee van ze gevallen werden opgevolgd door den dood. ze gevallen zijn zeker te betrouwen, maar het tal is toch zeer gering, in evenredigheid van het getal verbruikers van dit vleesch, en het blijft arenboven zeker dat, als men het vleesch straf kt, alle gevaar voorbij is.

De doctor Mooren van Dusseldorf zal te ik zijn in het Hôtel de l'Europe den 17 en 18 bruari.

L'indicateur des chemins de fer pour le mois de février est en vente chez M. COLLÉ, braire, Grand'Place à Tongres.
 Abonnement du 1er janvier à fin décembre 35 c. envoi franco.

Op den markt van Tongeren van verleden g waren te koop gesteld 174 koeien, 11 lveren, 9 schapen, 115 vette varkens en 298 agere varkens.

BINNENLAND

Men schrijft uit Antwerpen: — **ZAAK VAUGHAN-BERNAYS.** — Nieuwe inlichtingen. — Uit Brussel wordt aan de Patrie van rijs geschreven: « De moord gepleegd op de Bernays is nog altijd met het grootste geheim ringd. De politie-mannen zijn naar Bremen en mburg gezonden, van waar twee telegrammen den naam van « Vaughan » zijn uitgegaan, mede uit Bazel van waar den brief verzonden in geen enkele dezer steden vindt men eenig van den moordenaar.
 « De bevolking van Brussel en Antwerpen is al d' diep ontroerd over die geheimzinnige « De moordenaar had zijne hinderlaag ert verscheidene weken gereed gemaakt, ten de politie in dwaling te brengen en op alle nieren van het spoor af te leiden. Hij had l hoog en luid zijnen geleenden naam Henry doen klinken, hem doen graveeren op jes op zijn briefpapier op den bodem zijner op zijn trouwring, dien hij met voor- t in het huis gelaten heeft, waar de misdaad te had. »
 erder zegt het blad, dat de justitie gelooft eene vrouwekwestie, en hertoe zou aan-

leiding hebben gegeven het vinden van eene- brief door eene juffer geschreven, die van de reis naar Brussel sprak, van welke reis de heer Bernays niet moest terugkomen; alsmede de schuld van 6000 fr. bij zijnen bankier en verder het vinden van een vrouwenfotografie, in de papieren van den heer Bernays — een fotografie die te Antwerpen gemaakt is en gelijk is aan eene ander fotografie, die aan 't parket gezonden werd en op welke de naam van Henry Vaughan schijnt geschreven te zijn geweest.

Deze veronderstellingen zijn echter gedeeltelijk weer omgeworpen, door dat het nu schijnt dat er eene aanzienlijke som geld bij M. Bernays gevonden werd en er dus aan geene schulden te denken viel. Hoe het zij, de Patrie zegt: « De Antwerpenaars denken dat de moord gepleegd is door eene persoon van Antwerpen welke de rol van den veronderstelden Vaughan heeft bestudeerd en de hinderlaag sedert maandag heeft voorbereid. »

Er is vandaag weinig of liever bijna geen nieuws over de zaak-Bernays. Volgens men zegt, zou de onderzoeksrechter van Antwerpen uit Bremen een brief ontvangen hebben van een hooggeplaatst persoon en betreffende Vaughan. Die brief is onmiddellijk meegedeeld aan den onderzoeksrechter van Brussel M. Ketels.

Die brief had aanleiding gegeven tot het gerucht dat gisteren te Brussel in onloop was als zou Vaughan te Bremen aangehouden zijn.

Men heeft gevraagd waarom de justitie geen opzoekingen heeft gedaan met den gouden trouwring in het huis der Wetstraat gevonden en die het volgende opschrift draagt: Henry-Lucy (31 augusti 1878). Men stelde zelfs voor in België en in het buitenland, in de huwelijksregisters de namen te doen opzoeken van de personen die Henry en Lucy heeten en op 31 augusti 1878 zouden getrouwd zijn.

Die opzoekingen zouden vruchteloos gebleven zijn, want uit het onderzoek blijkt dat de namen Henry-Lucy nog niet lang op den ring gegraveerd zijn men mag dus besluiten dat die ring in 't huis der Wetstraat achtergelaten is alleen om de justitie op een dwaalspoor te brengen.

In de Kamer. — De Lion Belge begint te lachen met Vaughan, of liever met de manier, waarop men achter eene schaduw loopt.

Men is in de Kamer; op zeker oogenblik komt een hussier geheel verbaasd binnen gestornd en spreekt aan het oor van den president:

M. de voorzitter. Maar dat is onmogelijk!
 De hussier. Dat heb ik hun ook gezegd; maar zij lossen hun gedacht niet zij zeggen dat zij hem moeten vinden.

M. de voorzitter. Ter duivel! Maar dan zijn wij niet meer veilig! Ga hun maar zeggen dat zij kunnen binnenkomen. (af de hussier.)

Mijnheeren, ik heb een der gewichtigste en der overwachste berichten mee te deelen. Men verzekert mij dat Vaughan tot in dit paleis is durven binnendringen. Twee gendarmen meenen hem erkend te hebben en zagen hem hier binnen komen. (Teekens van schrik op alle banken.) Al de de uitgangen zijn bewaakt en niettegenstaande alle opzoekingen is er nog niets ontdekt. Nu gaat men de zittingzaal nog onderzoeken.

Twee haren mutsen verschijnen aan de deur.
 M. Bouvier. Sapperbleu, mijne gendarmen van Laroche.

De brigadier tot den president. Pardon, excuse mon president; ik ben er zeker dat hij hier is (op de ministersbank ziende). Wat heb ik u gezegd! Daar is hij! pakt hem!

M. de voorzitter. Wie? Hij?
 De brigadier. Maar ziet ge daar niet, dien dikke zwarten met zijnen neuspipper!

M. de voorzitter. Maar ongelukkige brigadier, dat is de minister van justitie!

De brigadier of hij van de hand Gods geslagen werd. — M. de minister van justitie! En ik, ik nam hem voor Vaughan. Hij lijkt er frappant op. Allons, mijne verhooging is naar de kwartjes.

Wij lezen in de Europe: Men is er in geluk het rijtuig te ontdekken waarmee Vaughan zoo dikwijls uitgereden is eenige dagen voor den dood van M. Bernays. De koetsier ondervraagd, heeft verklaard dat eene jongblonde rijkgekleede dame Vaughan vergezeld: die dame droeg eenen zwarten dikken sluier en bleef in het rijtuig zitten toen Vaughan uitstapte.

Zekere M. Hoffman, bij wien Vaughan visiet-kaarten had laten maken heeft ook die dame gezien.

De koetsier zegt de Europe dat te Antwerpen gekonfronteerd worden met verscheidene, waar over er in de zaak Bernays gesproken is.

De Vrouw? De Nationale denkt dat Vaughan in gansch deze zaak slechts een werktuig geweest is. Vaughan leefde als een gelukzoeker men kon zich van hem bedienen voor eene wraakneming, hem gebruiken als werktuig eener misdaad.

« Veronderstellen wij dat Vaughan een of meer medeplichtigen heeft gehad in dat geval — al blijft dit ook slechts eene eenvoudige veronderstelling — dat men opzoekingen doe onder degenen die den ongelukkigen Bernays gekend hebben.

« Zooals de oude magistraten der verleden eeuwen roepen de omstandigheden vandaag zoowel als gisteren tot de justitie « Zoekt de vrouw »

« Het gerucht blijft voortdurend in loop dat er kwestie van vrouwen in deze zaak is; doch de

bijzonderheden, die men daarover verhaalt, zijn van zulken intiem aard, en zoogewichtig, dat de grootste omzichtigheid ons is opgelegd. »

— **MOORD TE LOVENDEGEM.** — Zondag morgen werd te Gent het gerucht verspreid, dat er te Lovendegem eene dubbele moord was gepleegd. Lovendegem is een gemeente van 4 a 5 duizend inwoners nabij de Brugschevaart op eenen afstand van omtrent anderhalf uur van Gent gelegen.

In de Breestraat aldaar woonden twee reeds bejaarde personen met name Hebbrecht. Zij hadden den naam eenig geld te bezitten en leefden alleen zonder dienstboden; zij hielden eene koe en bewerkten zelfs hun land.

In den nacht van zaterdag tot zondag zijn een of meer misdadigers in het huis van de gebroeders Hebbrecht gedrongen en om den diefstal te vergemakkelijken, hebben zij een dubbel moord gepleegd.

Het is de dochter van M. Hebbrecht, uit de Holstraat, en die zondag morgen hare beide oomen een gelukkig jaar was gaan wenschen, die het eerst den moord ontdekt heeft; zij kwam omtrent 9 1/4 te Lovendeghem en vond de deur nog gesloten. Zij begaf zich naar hare tante, die herberg houdt in de nabijheid en zegde: « Tante, ik geloof dat 'n onkel vermoord is, ik durf niet binnengaan. »

't Is alsdan dat twee of drie personen binnen gegaan zijn. De deur van het huis stond niet in slot maar stond tegen aan; in de kamer der kleine boerenwoning vond men de lijken van de gebroeders Hebbrecht.

Van een der lijken was het been afgesneden tot aan de knie, van het ander was een voet afgesneden en beiden droegen wonden aan hals en hoofd. De moordenaar had het stroo uit de bedden getrokken, waarop de gebroeders Hebbrecht sliepen, petrolol op de lijken gegoten en er het vuur aangestoken zoodat de beide lijken bijna onkenbaar waren: zwart gebrand en half verkoolt.

Het is waarschijnlijk dat de slachtoffers in hun bed overvallen zijn en dat er eene hevige worsteling heeft plaats gehad tusschen de moordenaars en de twee broeders. Het bloed was op de muren der kamer gespat. De misdadigers hebben, naar men denkt, om den moord te plegen, een kapesme gebruikt.

Het schijnt dat zij wisten dat er geld in huis was en dat de misdaad niet kan bedreven zijn door eenen landlooper maar door eenen persoon die met de leefwijze der slachtoffers bekend is.

Inderaad, de gebroeders Hebbrecht, hadden een ruud en een varken verkocht waarvan zij ongeveer 500 fr. ontvangen hebben, en 't is juist de som welke gestolen is. Het geld lag in een kas die door de dieven is opengebroken.

BUITENLAND

Amerika.

PROCES GUTEAU.

Toen Guiteau den 25 Januari 's avonds terug in de gevangenis was gebracht, riep hij al lachende: « Wel jongens, zij hebben een verdikt van schuldigen met mij uitgebracht, maar ik zal een nieuw proces hebben en heel dat werk omwerpen. » Hij sloep gerust den heelen nacht door.

Nog eenige bijzonderheden over den laatsten dag van het proces en dan hebben wij daarmede geëindigd.

Zoodra de voorzitter van de gezworenen het plechtig schuldig had doen hooren, brak er eene onstuimige toejuching onder de dichtgepakte menigte los.

« Stille! riep de baillifs, terwijl de advokaten der verdediging van hunne bank rechtsprongen. Mr. Scoville poogde tot het hof te spreken, maar Mr. Corkhill riep:

« Wacht tot dat wij het verdikt in den wettigen vorm hebben opgemaakt! »

Toen de orde hersteld was, herhaalde de voorzitter der gezworenen:

« Wij verklaren eenparig dat wij overtuigd zijn van zijne schuldigheid. »

Al de gezworenen voegden er bij:

« Zoo doen wij. »

Weer brak een donder van toejuchingen los. Op verzoek van Mr. Scoville werd aan elken gezworene afzonderlijk zijne gevoelen gevraagd. Allen gaven voor antwoord: « Schuldig. »

Guiteau voor wien dat verdikt een heel onverwacht iets was, want herhaalde malen had hij een tegenovergesteld gevoelen uitgedrukt, terwijl hij op de terugkomst wachtte van de gezworenen, was daardoor eerst als ter neer geslagen; weldra echter herstelde hij van de verrassing en riep:

« Mijn bloed zal op de hoofden van dien jury rusten. Vergeet dat niet. »

En nadat de rechter-voorzitter aan de verdediging allen wettigen tijd had verzind, vier dagen, om in beroep te gaan tegen het vonnis, riep Guiteau:

« God zal deze misdaad wreken? »

De voorzitter bedankte de gezworenen voor hunne geldige aandacht gedurende de 72 dagen die door het proces waren ingenomen, waarna

hij hen ontsloeg en de rechtbank gesloten verklaarde.

Toen Guiteau werd weggebracht riep hij: « Het Beroepshof zal deze uitspraak verbraken. »

Hij zag er uit gelijk een man die verontwaardigd is over een groot ongeluk dat hem is aangedaan. Hij werd met spoed in het gevangenkamke geplaatst en snel reed dit naar de gevangenis, gevolgd door eene hem uitjouwende menigte.

De voorzitter van de gezworenen zegde dat de jury het reeds lang eens was over het verdikt. Zij wisten dat Guiteau niet zinloos was, de enige kwestie die moest worden opgelost, door de getuigenis van dr. Noble Young, van Washington, die door allen gekend en geacht werd is. Die getuigenis deed meer om de gezworenen te overtuigen dan al de andere getuigenissen.

De uitslag schonk algemeene voldoening, zelfs werden kanonschoten gelost om die uitspraak te vieren. Het in beroep gaan tegen het vonnis kan niets te weeg brengen dan de strafuitvoering vertragen, die daardoor niet kan volgen dan in Juli aanstaande.

AMERIKAANSCH NEVEN.

De « neel uit Amerika » is een soort gaudief, die in de laatste jaren dikwijls van zich heeft doen spreken en de stof tot eenige fransche romans geleverd heeft.

Eene kalme, geen kwaad vermoedende rentenier is dezer dagen weder het slachtoffer geworden van een dergelijk bloedverwaat « selon la mode de l'Amérique » geworpen.

Ruim veertig jaar geleden verlieten de broeders B., Bourgogne en kwamen te Parijs, om fortuin te zoeken. De oudste ging weldra in den hoedenhandel en de jongste vertrok naar Amerika waar hij spoediger zijn doel hoopte te bereiken.

Na dertig jaar hard gewerkt te hebben, trok de hoedenmaker zich met een aardig fortuintje uit de zaken terug, kocht een prachtig buitengoed te Anteuil en genoot daar met zijne vrouw en dochter de welvarende rust.

Van zijn broeder hoorde hij in den eersten tijd weinig, later niets meer, en men was hem reeds vrij wel vergeten, toen ongeveer een jaar geleden een jong mensch, van ongeveer vijf en twintig jaar oud, zich bij den rentenier aanbod, zich in zijne armen wierpen den onstelnden man meedeelde, dat hij den eenigen zoon van zijnen overleden broeder aan het hart drukte.

Het jonge mensch, wiens interlijk en manieren niets te wenschen overlieten, toonde daarop, tot staving zijner bewering een aantal papieren, die op 't oog volkomen in orde schenen te zijn en gaf voor slechts in Frankrijk te zijn gekomen om zich de noodige stukken te verschaffen ten einde het reusachtige veruomen, dat zijn vader hem had nagelaten te kunnen aanvaarden.

Niet alleen dat den veelbelovenden neef de volkomenste gastvrijheid werd geschonken, maar de welgevulde buidel van den rentenier werd te zijner beschikking gesteld, waarvan hij dan ook ruimschoots gebruik maakte.

De dagen, waarop het jonge mensch afwezig was, werden — volgens zijn zeggen — besteed met het alleggen van bezoeken aan de verschillende consulaten en gezanten; bezoeken, die onontbeerlijk waren, wilde hij de gewichtige stukken, waardoor hem de erfenis zou worden uitgekeerd, in handen kunnen krijgen.

Eindelijk werd zijn werk bekroond, en in december 1881 vertrok hij naar Buenos Ayres, eene som van tien duizend frank, die zijn oom hem had voorgeschoten met zich nemende.

Het spreekt van zelf, dat de dochter des huizes niet ongevoelig was gebleven voor den aantrekkelijkheden van den beminnelijken neef en dat hun huwelijk slechts op zijn terugkomst wachtte, om voltrokken te worden.

Men begrijpt, na dit alles, de verwondering van den heer B., toen hij woensdag II, de Place de la Concorde overstekend, zijn neef, dien hij ver op de Oceaan waande, tegen het lijf liep.

Het jonge mensch wist niet hoe snel hij zich uit de voeten zou maken, vloog naar een huurtuig, doch werd door den oom ingehaald en bij den arm gegrepen.

« Wel dat tref, zeide den aanstaanden schoonzoon, echter niet zonder eenige malen van Keur te zijn veranderd, ik wilde juist naar u toe gaan. Beiden stapten daarop in een rijtuig; op het ene woord volgde het ander, en weldra was neefje lief ontmaskerd.

Bij het huis van den rentenier gekomen, en begrijpend dat zijn zaak verloren was, trachtte de neef te vluchten, doch werd door den heer B., vastgehouden, waardoor een worsteling ontstond die echter dank zij de bedienden van B., die hem ter hulp snelden, met de gevangenneming van den neef eindigde.

Voor den commissaris van politie gebracht, bemerkte men weldra, dat men een behendige gaudief, in handen had gekregen; doch hoe gelukkig dit ook aan den eenen kant mocht wezen, die ontdekking was voor vader en dochter een hards slag, die hen lang zal heugen.